

Socialistes espanyols i alemanys sempre han mantingut relacions cordials

I Arxiu

Ara parlem dels diners

L'«escàndol Flick» i els diners dels partits

Felipe González, president del govern espanyol, assegura que, a costa del cas «Flick», pensa divertir-se.

Cadascú es diverteix com vol i amb allò que pot, però em tem que sobre el país comença a sobrevolar un núvol de tristesa. De sobte, tot esdevé gris, com si renaïessen aquells històrics problemes de l'estraperlo, de l'època de don Alejandro Lerroux. I en la present ocasió, amb l'agreujant que s'ha convertit en una qüestió d'honor una cosa que jurídicament no pot qualificar-se de delictes.

Una socialdemòcrata alemany, Peter Stuck, ha dit que el PSOE s'ha nodrit de les arques del consorci Flick, i l'escàndol ha estat inevitable. D'aquesta acusació, que la

dreta conservadora ha pres com aquell vell anatema de l'or de Moscou, es pretén fer del partit governant i del president del govern una pira, abans que no arriben les pròximes eleccions legislatives.

En primer lloc, caldria dir que, si l'acusació fos certa, els diners no haurien arribat directament des del consorci Flick, sinó a través d'una fundació socialdemòcrata. En segon lloc, com ha reconegut el mateix diputat conservador José Maria Ruiz Gallardón, la percepció de diners des de l'estranger només podria ser causa d'una sanció administrativa, però en cap cas no pot perseguir-se el fet com a delictes, si no es produeix una entrada il·legal de divises. I caldria recordar, arribat el cas, allò de «qui no tinga culpa que llance la primera pedra».

El PSOE ha reconegut que, en temps de la clandestinitat, sí que rebé ajuts de l'exterior, els quals, entre altres coses, servien per a pagar fiances i traure demòcrates de les presons... Evidentment, la dreta conservadora no podia saber res d'aquesta angoixa. I encara menys alguns dels seus membres, perquè a ells no corresponia la noble missió de participar en col·lectes per a alliberar de multes i sancions els qui lluitaven pel restabliment de la llibertat. Alguns dels membres del partit conservador eren molt pròxims als qui incoaven expedients, si no eren ells mateixos els qui tanca-

Aquest escàndol efectivament no ha nascut a Madrid i el partit majoritari de l'oposició no és qui l'ha tret, però s'ha llançat

de cap a traure'n suc. El Grup Popular comença a cercar desesperadament vots per a les pròximes eleccions; però, potser sense adonar-se'n, ha iniciat una guerra bruta de conseqüències imprevisibles.

Alianza Popular pretén llançar-se a la voràgine de trobar padri econòmic a Felipe González a Mèxic, Veneçuela, Colòmbia, Alemanya i l'Afganistan, si cal. El PSOE llançarà els seus rastrejadors a buscar pistes en la mateixa Alemanya, Sud-àfrica, als Estats Units i a qualsevol lloc on tinga pes la Internacional Conservadora.

Ara, de sobte, sabrem, inclús, fins a on arriba l'ajut de la Fundació Konrad Adenauer al Partit Demòcrata Popular. Algú que repare en el fet que Adolfo Suárez ha recuperat punts de credibilitat començarà a preguntar si rebé diners de Veneçuela i si els pot aconseguir del Partit Demòcrata Nord-americà. Hi haurà qui dirà a Miquel Roca que Monsonís sempre s'ha enorgullit de comptar amb el suport dels lliberals germànics i, a Carrillo, li preguntaran per Ceausescu. Tot un merder.

De moment, Alfonso Guerra, vice-president del govern, ja ha recordat que dos ex-ministres que en la Internacional Conservadora s'asseuen al costat de Fraga han hagut de dimitir a causa de les corrupcions. Felipe González sembla tranquil i està disposat a arribar fins a la fi en les investigacions, però, en això també, com en un altra cita evangèlica, l'honra cau per terra com l'aigua, i resulta impossible replegar-la tota.

Un dels avantatges de la democràcia i una de les seues grans i innegables virtuts és que permet la transparència total.